

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Guillaume Musso
ANGÉLIQUE

Copyright © Calmann-Lévy, 2022

Illustrations © Matthieu Forichon

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04684-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

GIJOM MUSO

ANŽELIK

Prevela Tanja Petrović

VULKAN

IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

Za Natana i Floru

*Interesuju me nezadovoljstva
nas samih, zauvek isfrustriranih,
koji bi želeli da budu drugačiji,
ne nužno bolji, jednostavno drugačiji.*

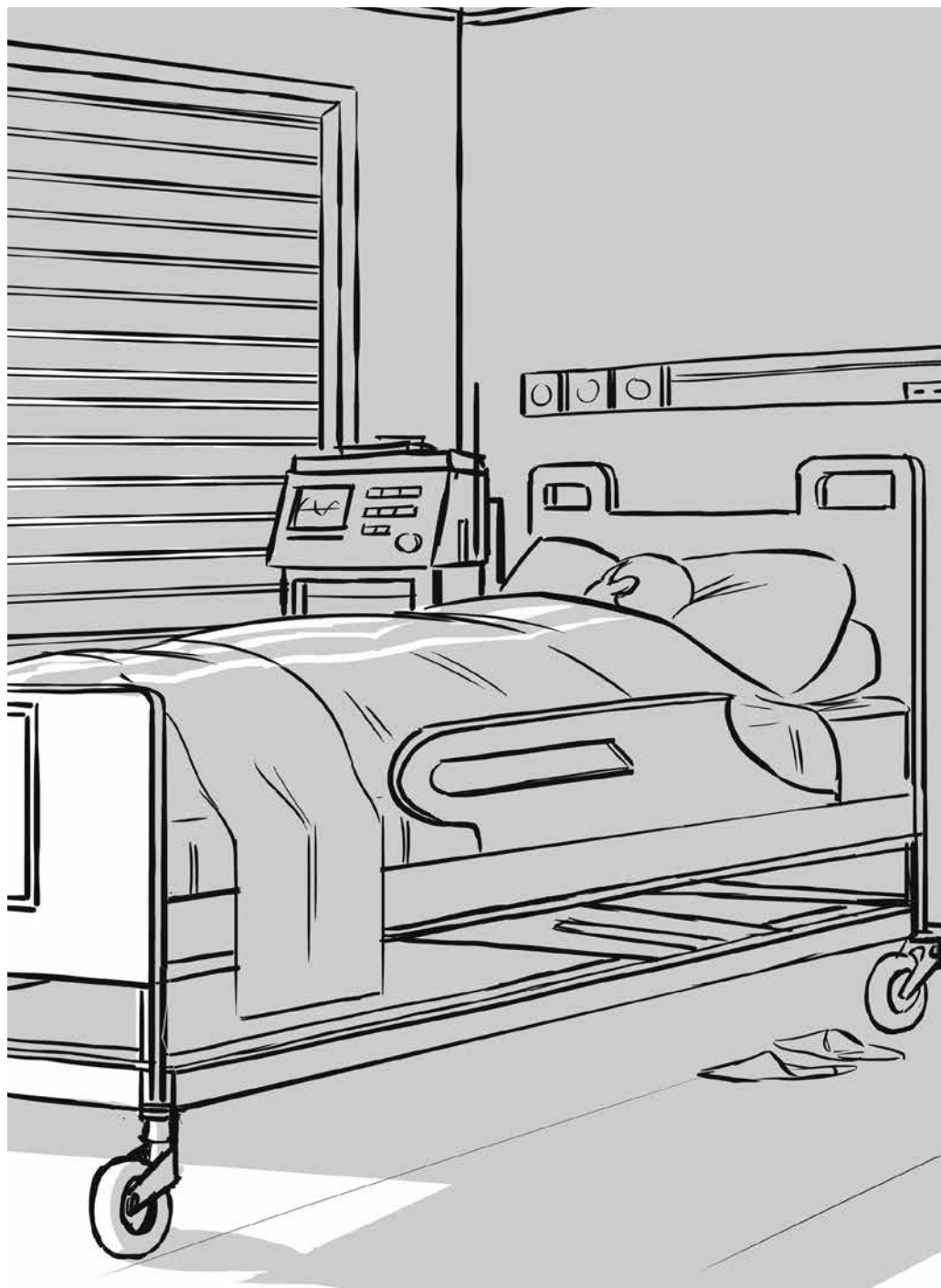
Patriša Hajsmit

*Ne tražim neutralan stil, već onaj koji će,
u datom trenutku, odgovarati mislima mojih likova.
Stil se mora menjati sve vreme,
mora ispratiti misli mojih junaka.*

Žorž Simenon

I

LUIZA KOLANŽ

Devojka sa violončelom

Susreti su nam sudari [...].

Gstav Flober

1.

Pariz

Bolnica Pompidu

Ponedjeljak, 27. decembar

Muzika je oslikavala tračak svetlosti na uzburkanom nebu. Duge fraze violončela opuštale su poput hipnotišućih talasa. U polusvesnom stanju, Matijas je osetio da mu se disanje usklađuje s ritmom melodije. Nošen notama, prepustio se unutrašnjem

putovanju i olakšanju kakvo odavno nije osetio. Uzbudjenje i potisnute emocije isplivali su na površinu. Plavetnilo Mediterana, mlitava tela na pesku, slani poljupci.

Ali ovo blaženstvo bilo je kratkotrajno. Spremala se oluja. Nedosledna osećanja preplitala su se u oprečnu simbiozu bezbrižnosti i ozbiljnosti situacije. Harmonija se brzo raspršila, kao da je gudalo skliznulo sa žica odnoseći sva čulna zadovoljstva.

Matijas Tajfer otvori oči.

Ležao je na bolničkom krevetu u jednoj od onih užasnih izbledelih pamučnih košulja koje su prekrivale samo prednji deo tela. Dve braunile bile su povezane sa kateterom na ruci, dok mu je s leve strane elektrokardiogram grozničavo pratio otkucaje srca. Pored njega je ležao čovek u četrdesetim godinama, koji je po ceo dan spavao, te je imao utisak da leži na palijativnoj nezi, a ne na odeljenju za kardiologiju. Deprimirajući stakato kiše nadjačao je tople drhtave note violončela. Sivilo Pariza zamenilo je Mediteran. U snovima se na trenutak našao daleko od bolnice, ali ovaj beg je kratko trajao.

Pasji život.

Matijas je s mukom namestio jastuk i uspravio se. Tada je u senci ugledao siluetu mlade devojke koja je sedela uspravno na stolici, sa violončelom među nogama. Muzika ipak nije bila samo proizvod njegove mašte.

„Ko si ti?“, reče turobnim glasom.

„Luiza. Luiza Kolanž.“

Progovorila je mladalačkim glasom i nije zvučala ni najmanje uplašeno.

„Pa dobro, Luiza, šta radiš u mojoj sobi? Da li ti ovo deluje kao dobro mesto za uvežbavanje nastupa za srednjoškolski koncert?“

„Volontiram u udruženju 'Muzika za bolnicu'“, odgovori Luiza.

Matijas ju je sumnjičavo posmatrao dok mu je prilazila. Imala je ovalno lice uokvireno dugom ravnom plavom kosom i rupicu na bradi. Nosila je džemper sa okovratnikom, somotsku suknju i kožne čizme. Obasjala je bolničko mrtvilo poput baklje.

„Zar vam se nije dopalo?“

„Ova Šubertova kompozicija? Nimalo, trnula mi je vilica... digla mi se kosa na glavi.“

„Preterujete.“

„Čak si me i probudila.“

Luiza je iznervirano slegnula ramenima.

„Pacijentima se to uglavnom dopada.“

„Dopada im se da im neko dosađuje dok leže u bolnici?“

„To se zove senzorna kontrastimulacija“, objasni mu devojka dovlačeći crvenu kožnu stolicu kako bi se smestila pored njega.

„Muzika može da umanja bolove pacijentima.“

„Kako god“, promrmlja odmahujući glavom. „Misliš da si neki doktor? Gde si to uopšte pročitala?“

„U udžbenicima. Sad sam na drugoj godini medicine.“

„Koliko onda imaš godina?“

„Sedamnaest. Preskočila sam dva razreda.“

Ako je mislila da će ga time impresionirati, prevarila se – Tajfer ju je bledo gledao.

Nepomične hromirane šipke bolničkog kreveta oživljavale su njegovo iscrpljeno lice, čupavu prosedu kosu, bradu neobrijanu već nedelju dana i umorne tamnoplave oči.

„Luiza, pošto si završila svoj govor, možeš da ideš.“

Glavom je pokazao na susedni krevet.

„Ne mislim da će dekici Brosaru tvoja muzika ikako pomoći.“

„Kako god želite.“

Dok je pakovala violončelo u torbu, Tajfer je umorno protrljao oči. Hospitalizovan je juče zbog naizgled bezopasne srčane slabosti, ali je morao da uradi niz analiza zbog podebelog medicinskog kartona koji je uključivao čak i jednu transplantaciju. Ako rezultati budu dobri, već narednog dana mogli bi da ga otpuste. Do tada će morati da provede još nekoliko sati u ovoj zloslutnoj sobi gde lebdi zadah smrti.

Razmišljao je o svom psu koji je ostao sam kod kuće i o ružnom vremenu koje je kvarilo Pariz krajem godine: nedeljama su se smenjivali tamni oblaci i izmaglica, proleće se nikada nije činilo dalje. A uz sve to, ova klinka nikako da ode...

„Još si ovde?“, zareža Matijas.

„Još dva minuta! Samo da pokupim sve svoje stvari.“

„Zar nemaš pametnija posla od izigravanja Džeklin du Pre u bolnici?“

Luiza slegnu ramenima.

„Ko je Džeklin du Pre*?“

„Potraži sama. Ali sad ozbiljno, beži iz ovog prokletog mesta i bavi se nečim nešto što ti priliči.“

„A šta bi to meni priličilo?“

„Nemam pojma, možda izlasci s drugaricama, s momcima, pijančenje...“

„Baš inspirativno.“

Razljuti se.

„Dobro, sad je dosta, briši. Idi kući kad već nemaš prijatelje.“

„Baš ste ljubazni.“

„Pa kad mi se penješ na glavu!“, naljuti se i poče da viče.

Creva su mu tako zakrčala da se grčevito uhvatio za stomak.

„Umirem od gladi. Evo, ako baš želiš da budeš od koristi, donesi mi nešto za jelo pre nego što odeš.“

„Tražiću od medicinskih sestara.“

„Ne, ne, nikako od njih. Ne mogu više da jedem njihove bezukusne kompote. Ima kafić u krilu H, možeš mi tu uzeti sendvič sa šunkom i kačkavaljem ili krekere sa lososom.“

„Da nećete možda i pivo? Toliko slana hrana nije dobra za srce.“

„Donesi mi to što sam tražio, molim te. Više će mi to prijati nego tvoj Šubert.“

Nakon kratkog oklevanja, Luiza pristade.

„Pripazite na moje violončelo?“

* Slavna engleska violončelistkinja. (Prim. ur.)

Klimnuo je glavom.

„Ništa ne brini.“

2.

Kada je ostao sam u sobi sa Brosarom, pogledao je na sat: nije bilo ni četiri sata po podne, a već je pao mrak. Stavio je ruku na ožiljak koji mu je delio grudi na dva dela. Ima već pet i po godina kako u njemu kuca tuđe srce. S vremenom je ožiljak izbledeo, ali je strah da će ga i ovo srce izneveriti bio sve jači. Sklopio je oči. Juče, u blizini košnica parka Monsuri, pomislio je da mu je kucnuo zadnji čas. Gorući osećaj preplavio mu je grudi, a srce se steglo. Bolela ga je vilica, teturao se, povraćao je, dahtao, kao da je istrčao srednju stazu.

Bol je malo uminuo tek u sanitetu na putu ka Bolnici Pompidu. Pregledi i analize bili su obećavajući, ali strah nije jenjavao. Boravak u bolnici ga je paralizovao. Zloslutna atmosfera, odvratna hrana, pacijenti koji se prenamažu, guska za mokrenje, rizik od infekcija. Nije mogao odagnati osećaj da u bolnicu ulazi zbog sitnice, a da će izaći ispod čaršava.

„Evo użine!“

Trgla ga je iz misli. Luiza Kolanž je mahala papirnom kesom.

„Donela sam vam salaticu, zdravija je“, reče vadeći činiju.

Matijas planu.

„Jel' me ti to zajebavaš? Čemu sve to? Tražio sam losos ili...“

„Ma polako, povrće je za mene. Evo vaše użine!“

Popreko ju je pogledao jer mu šala uopšte nije bila smešna, pa gundajući otpakovao sendvič.

„Ne moraš da mi praviš društvo“, dodade dok je sedala na stolicu pored njega.

„Je l' istina da ste policajac?“

„Otkud ti to?“

„Načula sam od sestara. Kažu da radite u kriminalistici.“

Tajfer odmahnu glavom.

„To je bilo u nekom drugom životu. Povukao sam se pre pet godina.“

„Koliko imate godina?“

„Četrdeset sedam.“

„Rano je to za penziju.“

„Takav ti je život“, odgovori grickajući krekere.

Nije odustajala.

„A šta vam se desilo? Je l' zbog srčanih problema?“

„To te se ni najmanje ne tiče.“

„Čime se sada bavite?“

„Slušam šta mi pričaš“, uzdahnu. „Pitam se čime sam zaslužio ovo ispitivanje.“

„Neprijatni ste.“

„Slažem se.“

U tišini je pojeo sendvič, a onda nastavio još drčnije.

„Luiza, slušaj, ti si sjajna devojkica, ali stvarno ne tolerišem daveže. Sigurno ćeš pomoći mnogima, ali neka to bude što dalje od ovog hodnika. Briga me za tebe, za tvoj život i za sve što

imaš da kažeš. Možda ti se tako čini, ali ja nisam nimalo fin. Poslednji put ću te zamoliti da odeš, inače ću...“

„Inače šta?“, prekide ga. „Pozvaćete sestre?“

„Inače ću ustati i izbacicu te na silu“, odgovori sada smireno. „Jasno?“

„Mogu da vas uposlim ako vam je dosadno.“

„Ma kakav crni posao, hoću da se odmorim!“

„Platicu vam. Imam para.“

Zapanjilo ga je njeno samopouzdanje, pa je na trenutak popustio. Tako naporna i uporna, ličila je na žensku verziju Fransoe Pinjona. *Zaista* će morati da je se reši *manu militari*.

„Želela bih da istražite smrt moje majke.“

„Gde se gasiš...“

„Umrla je pre tri meseca.“

„Žao mi je.“

Luiza se snuždila, pa mu je bilo krivo da ne nastavi razgovor.

„Kako je umrla?“

„Policija kaže da je u pitanju nesreća.“

„A šta ti misliš?“

„Mislim da je u pitanju ubistvo.“

Medicinska sestra je ušla u sobu da obavi vizitu. Proverila je infuziju, kardiogram, saturaciju na oksimetru, jedva progovrivši. Tajfer je hteo da iskoristi priliku da se otarasi krpelja, ali je prećutao. Luiza je nastavila čim je medicinska sestra zamakla.

„Volela bih da bacite pogled na slučaj, da obavite nekoliko poziva, da...“